

Jarmon kiinnostus aitajuoksuun syntyi, kun hän osallistui Ranualla kolmiotteluun, missä yhtenä lajina oli 80 metrin aitajuoksu. Lajista innostuneena Jarmon isä teki pojalleen puiset aidat, joilla harjoiteltiin Kivi-harjun pellolla aitajuoksua.

Aitajuoksun lisäksi Jarmo juoksi jonkin verran pikamatkoja, hänen 100 metrin ennätyksensä on 11.73. Jarmo osallistui SM-kisoihin Orimattilassa 1986, samana vuonna hänen tuloksensa 100 metrin aitajuoksussa oli 14.17, joka oli tuolloin Lapin piirin ennätys.

Vuonna 1987 Joutsan SM-kisoissa Jarmo oli seitsemäs, vuoden 1988 Tornion

SM-kisoissa Jarmo tippui ensimmäisenä finaalista, vaikka juoksi metrin korkuisilla aidoilla ajan 15.35. Vuonna 1989 kilpailut olivat Valkeakoskella ja siellä Jarmo oli seitsemäs.

Jarmon aitajuoksu-ura päättyi selän loukkaantumiseen. Aitajuoksun lisäksi Jarmo on hypännyt korkeutta 15-vuotiaana 185 senttiä.

Jarmo oli monipuolinen urheilija ja hän pärjäsi nuorena niin hiihdossa kuin pallopeleissäkin. Jääkiekossa Jarmo palkittiin vuonna 1989 Lapin läänin parhaana A-juniorina ja hänet valittiin all star -kenttään. Urheilullisen monipuolisuutensa ansiosta Jarmoa nimiteltiin leikkisästi Pysykytän Elmoksi.

Heikki Seitaniemi oli Lapin lahjakkain korkeushyppääjä

Heikki oli 12-13-vuotias, kun hän meni urheilukentälle. Kentällä oli menossa kunnanmestaruuskilpailut ja koska Heikki oli jo aikaisemmin nähty siellä hyppälevän korkeutta, häntä pyydettiin hyppäämään kilpailussa.

Heti ensimmäisistä kilpailuista irtosi voitto. Tästä ensimmäisestä kilpailusta alkoi pikkuhiljaa harjoittelu ja kilpailuissa käynninen. Heikin nuoruudessa oli paljon liikunnallisia erilaisia kilpailuja ja Heikin velipoika **Pekka Parman** oli aktiivinen järjestämään niitä lähiseudun nuorille, kilpailuhenki syntyi pitkälle noista nuoruuden tapahtumista. Heikki kokeili eri lajeja, mutta jotenkin

korkeushyppy tuntui parhaalta. Jossakin vaiheessa, kun Heikki alkoi menestyä korkeushypyssä, hän aloitti kovemman harjoittelun. Hyvien tulosten myötä Heikki pääsi TUL:n (Työväen Urheiluliitto) valmennusrenkaaseen vuosina 1979 - 1980 ja hän alkoi saada valmentautumisapurahaa 600 markkaa kuukaudessa.

Tuohon aikaan Heikki jakoi Lapin Kansaa öisin ja harjoitteli päivisin, tulokunto kehittyi kovaa vauhtia.

- Harmittaa kun kevättalvella 1980 jäi tekemättä hallitulos. Meillä oli Lapin urheiluoistolla keväällä leiri, missä hyppäsin 212 senttiä. Kun tieto tuloksesta meni TUL:n toimistoon, he lähettivät minulle lentolipun Helsinkiin tekemään urheiluvälinehankintoja, muistelee Heikki tuota aikaa.

Heikin tavoitteet olivat korkealla, kun hän pääsi harjoittelemaan valmennusrenkaassa. Moskovan 1980 olympialaiset tulivat liian aikaisin, mutta tähtäin oli 1984 Los Angelesin kisoissa. Työväen Urheiluliiton valmennusrenkaassa valmentajina olivat **Ari Papunen** ja **Ossi Karttunen**. Valmennusrinki, kohti huippua -ryhmä, lähti määrätietoisesti viemään asioita eteenpäin, vaikka harjoittelua ehdittiin tehdä vain vuosi ja kaikki jäi kesken.

Kesäkuun 8. päivänä 1980 oli liittojuhlat ja Heikki oli ilmoitettu hyppäämään nuorten sarjassa. Heikin ajatuksena oli kuitenkin hypätä aikuisten sarjassa, koska nuorten sarjassa ei ollut tarpeeksi vastusta. Heikki luuli, että hänet on ilmoitettu aikuisten sar-

jaan.

- Nuorten sarja kuulutettiin alkamaan, mutta en mennyt siihen kilpailuun, koska luulin hyppääväni aikuisten sarjassa. Kun aikuisten sarja alkoi, en löytänyt listalta nimeäni. Neuvottelun jälkeen sain kuitenkin hypätä, mutta koska ilmoittautuminen oli mennyt väärin, jouduin hyppäämään kilpailun ulkopuolella. Kilpailussa toiseksi tullut henkilö sai tulokseksi 200 senttiä, mikä oli minun aloituskorkeuteni. Hyppäsin kilpailun ulkopuolella tuloksen 211 senttiä, mutta sitä ei tietenkään hyväksytty viralliseksi tulokseksi, muistelee Heikki tuota viimeiseksi jäänyttä kilpailuaan.

Seuraavana päivänä, 9. kesäkuuta, Heikki ajoi kohtalokkaan moottoripyöräonnettomuuden, josta tulee kuluneeksi muutaman päivän kuluttua 40 vuotta.

Kohtalokkaassa onnettomuudessa Heikki lähti moottoripyörällä Siilashallista harjoituksen jälkeen. Kun hän saapui vauhdikkaasti nykyisen Jääkäriprikaatin Esikunnan läheisyydessä olevaan tien kaarteeseen, kaarteessa oli kiviä ja moottoripyörä kaatui. Heikki lensi päin puuta ja loukkaantui vakavasti.

Heikki kertoi, että hetken aikaa loukkaantumisen jälkeen hän ajatteli pääsevänsä vielä hyppäämään. Hyvin pian vammojen vakavuus tuli kuitenkin esille: hyvä kun hän pystyi vielä kävelemään, eikä juoksemisesta ei ollut mitään toivoa.

Alussa kaikki harmitti Heikkiä aivan valtavasti, koska kaikki jäi kesken, hän tiesi tarkkaan millaiset mahdollisuudet hänellä olisi ollut ja nyt hän ei koskaan pääsisi mitaamaan todellista tulosta.

- Minulla oli Helsingissä Invalidiliiton sairaalassa 17-vuotias huonekaveri, joka oli hypännyt laiturilta veneeseen, hän oli liukastunut ja häneltä olivat niskanikamat murtuneet. Neliraajahalvaantuneena poika yritti säästää lääkkeitä huulipusseihinsa, jotta olisi voinut sitten kerralla ottaa niitä kuolettavan määrän. Tämä ei tietenkään onnistunut, poika olisi halunnut kuolla. Tuossa vaiheessa ymmärsin, että kyllä minulla on kaikki asiat tosi hyvin ja silloin tulivat perspektiivit kohdalleen, muistelee Heikki onnettomuuden jälkeisiä tunteita.

Heikki edusti kilpailu-uransa Sodankylän Rajua.

Marko Vaara hyppäsi korkeutta 195 cm

Marko Vaara harrasti ahkerasti yleisurheilua nuoruudessaan. Markon vanhemmat veivät hänet urheilukentälle ja jossakin vaiheessa Marko huomasi omaavansa hyvän ponnistusvoiman. Vaikka fysiologiset ominaisuudet eivät olleetkaan parhaat, pituutta hänellä oli korkeushyppääjäksi vaatimaton 177 senttiä, korkeushypyistä tuli lempilaji.

Marko aloitti korkeushypyn vuonna 1980 ollessaan 14-vuotias, valmentajana toimi Heikki Seitaniemi. Marko kilpaili Sodankylän Rajussa ja kävi kilpailemassa lähinnä Työväen Urheiluliiton (TUL) kilpailuissa.

TUL:n mestaruuskilpailuissa Marko oli parhaimmillaan kolmas, Suomen mestaruuskilpailuihin hän ei osallistunut. Marko hyppäsi vuonna 1984 parhaimmillaan 195 senttiä ja hän voitti tuolloin hallikilpailuissa Pohjois-Suomen mestaruuden.

Markon kilpailu-ura päättyi kun hän lähti armeijaan, alkoi seurustella nykyisen vaimonsa kanssa ja muutti opiskelemaan Vaasaan.

Eero Hetta heitti keihästä 66,06

Eero Hetta muistaa hyvin nuoruuden Vuotosossa: toiminnalliselle nuorelle oli varsin vähän tekemistä, mutta asiat muuttuivat, kun hän sai veljeltään ensimmäisen keihään. Molemmat veljekset, Eero ja **Veijo** olivat kovia keihäänheitäjiä.

- Keppiä tuli heiteltä päivittäin ja nuoresta asti esikuvanani oli olympiavoittaja **Pauli Nevala**. Katselin tuohon aikaan kirjoista kuvia ja luin tarinoita keihäänheitä-

Heikki Seitaniemi valmistautumassa hyppyyn.

Heikki Seitaniemen tyylinäyte